

פרשת צו

צו את אהרן (ו, ב)

אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות (רש"י)

אומר ה"ילקוט הגרשני": אדם המצווה ועושה גדול יותר מזה שאינו מצווה ועושה, וזאת בג' דברים:

א. יש לו יצר הרע שמסית אותו לא לעשות, וכשאדם מתנדב ואינו מצווה אין לו את אותו יצר הרע.

ב. אדם שאינו מצווה יכול לעשות את המצוה גם בזמן מאחר יותר, אין לו הכרח לעשותה דוקא מיד. לא כן המצווה ועושה, שחייב לעשות את המצוה עד זמן מסוים, כגון בקריאת שמע או באכילת אפיקומן, שחייב להזדרז לקיימן קדם שיעבור זמן.

ג. כשאדם אינו מצווה והתנדב לעשות את המצוה, זו התנדבות שלו בלבד, ואלו בניו אינם מחויבים באותה מצוה. לא כן המצווה ועושה, שגם בניו חייבים בקיום אותה מצוה.

זהו שכתב רש"י על דברי הכתוב "צו את בני ישראל" - "אין צו אלא לשון זרוז" - מכיון שיש למצווה יצר הרע, צריכים לזרז אותו.

"מיד" - עליו לעשות את המצוה בזמנה, לא להמתין.

ודבר שלישי - "לדורות". שלשת הדברים הללו כלולים במלה "צו".

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א